

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 808/2021
12.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Предраг С. Стојковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, Сектор за материјалне ресурсе, Управа за општу логистику, Дирекција за услуге стандарда ВУ "Дедиње", коју заступа Војно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1819/20 од 18.11.2020. године, у седници одржаној 12.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1819/20 од 18.11.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2224/2018 од 15.01.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и обавезана тужена да тужиљи на име накнаде материјалне штете због неисплаћене једнократне новчане помоћи за 2013. годину исплати појединачне новчане износе са законском затезном каматом ближе наведене у изреци. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове поступка у укупном износу од 126.600,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности па до коначне исплате, у року од 15 дана од дана пријема пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1819/20 од 18.11.2020. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 2224/18 од 15.01.2020. године у ставу првом изреке и одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужени да јој ради накнаде материјалне штете, због неисплаћене једнократне новчане помоћи за 2013. годину исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом ближе наведене у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде и одбијен као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова поступка у износу од 126.600,00 динара, са законском затезном каматом од дана када наступе услови за извршење, па до коначне исплате.

Обавезана је тужила да туженом накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 12.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавила тужила, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408, у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиле није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка које, сагласно члану 407. став 1. ЗПП, могу бити ревизијски разлог.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је решењем Војне установе „Дедиње“ бр. .../... од 06.03.2006. године у својству цивилног лица на служби у ВСЦГ, Војна установа „Дедиње“, распоређена по потреби службе са даном 01.02.2006. године, на радно место радник ... – Производња и услуге у Одсеку за ... у статусу војног намештеника. Одлуком о износу и критеријумима за исплату једнократне помоћи професионалним припадницима Војске Србије бр. ...-... од 24.01.2013. године, утврђено је да право на једнократну новчану помоћ има професионални припадник Војске Србије који је у радном односу на неодређено време, односно на одређено време на дан 15.01.2013. године и који је остварио право на плату (са додацима) за децембар 2012. године, а из потврде о оствареним примањима Војне установе „Дедиње“ бр. ...-... од 16.07.2015. године, утврђено је да је тужила у периоду од 01.01.2013. године до 31.12.2013. године остварила месечни просек нето примања од 26.463,03 динара.

Према овако утврђеном чињеничном стању, првостепени суд је оценио да по члану 8. став 1. Закона о Војсци Србије тужила има статус професионалног припадника Војске Србије, па да испуњава услов прописан наведеном Одлуком министра одбране бр. ...-... од 24.01.2013. године, који се односи на статус, као и услов којим се одређује износ зараде јер је у периоду од 01.01.2013. до 31.12.2013. године тужила остварила месечни просек нето примања од 26.463,03 динара. Првостепени суд је нашао да је тужбени захтев тужиле основан, јер јој није исплаћена једнократна новчана помоћ иако је испуњавала услове прописане одлуком о исплати ове помоћи од 24.01.2013. године, који износ је утврђен из налаза судског вештака.

Другостепени суд је оценио да је на правилно утврђено чињенично стање првостепени суд погрешно применио материјално право, због чега је пресуду преиначио, а тужбени захтев тужиле за накнаду штете због неисплаћене једнократне новчане помоћи за 2013. годину одбио. По оцени другостепеног суда, тужиле не припада једнократна новчана помоћ за 2013. годину, јер се Одлука министра одбране о износу и критеријумима за исплату једнократне новчане помоћи професионалним припадницима Војске Србије од јануара 2013. године, односи на професионална војна лица, војне службенике и војне намештенике чији је статус регулисан Законом о

Војсци Србије и који у складу са тим законом остварују плату, накнаде и друга примања.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, Врховни касациони суд је оценио да је одлука другостепеног суда заснована на правилној примени материјалног права.

Одредбама члана 194. Закона о Војсци Србије ("Службени гласник РС" бр. 116/2007, 94/2019), поред осталог, прописано је да цивилна лица на служби у Војсци Србије, даном ступања на снагу овог закона постају војни службеници или војни намештеници (став 1) и да ће министар одбране у року од 30 дана од дана ступања на снагу овог закона донети пропис којим ће уредити поступак превођења из става 1. овог члана (став 4.).

Одредбама члана 195. истог закона прописано је да ће услове, начин и поступак трансформације војних установа које обављају производну и услужну делатност, односно послују по принципу стицања и расподеле добити и права и обавезе цивилних лица на служби у Војсци Србије запослених у тим установама до завршетка трансформације уредити Влада (став 1.), а да до ступања на снагу прописа из става 1. овог члана цивилна лица у служби у Војсци Србије запослена у установама која обављају производну и услужну делатност, односно послују по принципу стицања и расподеле добити, задржавају права и обавезе из радног односа према Закону о Војсци Југославије (став 2.).

Влада је, на основу члана 195. став 1. Закона о Војсци Србије, донела Уредбу о трансформацији војних установа које обављају производну и услужну делатност по принципу стицања и расподеле добити и о правима и обавезама цивилних лица на служби у Војсци Србије запослених у тим установама („Службени гласник РС“, бр. 58/07... 10/13).

Према одредби члана 9а Уредбе о трансформацији војних установа које обављају производну и услужну делатност по принципу стицања и расподеле добити и о правима и обавезама цивилних лица на служби у Војсци Србије запослених у тим установама („Службени гласник РС“ бр. 58/08, 94/09), цивилна лица запослена у војним установама која обављају производну и услужну делатност по принципу стицања и расподеле добити до завршетка трансформације тих установа, остварују права и обавезе из радног односа у складу са Законом о Војсци Србије, а права на исплату плате, накнаде и других примања као и стамбено обезбеђење остварују у складу са прописима којима се уређује пословање тих установа.

У утуженом периоду још увек није била завршена трансформација ВУ „Дедиње“, па се на плате, накнаде и друга примања запослених у тој установи примењивао Правилник о расподели добити и зарада цивилних лица у ВУ „Дедиње“ од 10.04.2006. године, којим није било прописано право запослених на исплату једнократне новчане помоћи. Тужила је била распоређена у својству цивилног лица у војно-доходовној установи која послује по принципу стицања и расподеле добити и ступањем на снагу Закона о Војсци Србије, сходно члану 194. став 1. тог закона, није стекла статус војног службеника или намештеника. Супротно наводима ревизије, правилно је у побијаној одлуци закључено да се запослени у војној установи која обавља производну и услужну делатност по принципу стицања и расподеле добити те

установе, не налази у истој чињенично-правној ситуацији као професионални припадници Војске Србије чији је статус регулисан Законом о Војсци Србије, те да стога тужиљи не припада право на исплату једнократне новчане помоћи за 2013. годину исплаћену професионалним припадницима Војске Србије према наведеној Одлуци министра одбране.

Осталим наводима ревизије не доводи се у питање правилност побијане пресуде, па је Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке, применом члана 414. став 1. ЗПП.

Одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова ревизијског поступка, јер тужиља није успела у поступку по овом ванредном правном леку, па је применом одредбе члана 165. ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Катарина Манојловић Андрић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић